

Dr Robert A. Peterson, Teologia właściwa, sesja 2, Biblijne brzmienia

© 2024 Robert Peterson i Ted Hildebrandt

To jest dr Robert A. Peterson w swoim nauczaniu na temat Teologii Właściwej, czyli Boga. To jest sesja 2, Biblical Soundings.

Kontynuujemy nasze studium doktryny Bożej.

Słowo teologia oznacza słowo, dyskurs lub badanie Boga. Teologia, więc cała teologia ma związek z Bogiem. Teologia właściwa jest doktryną samego Boga.

Mając nadzieję, że skorzystaliśmy z dobrego kulturowego wprowadzenia Davida Wellsa w *God in the Whirlwind*, przechodzimy do doktryny Trójcy właściwej, a właściwie nawet przed tym, wprowadzenia, myślenia o Bogu i biblijnej historii, a następnie wzięcia udziału w pewnych rozważaniach w biblijnych fragmentach. Bóg w biblijnej historii. Biblia jest wielką historią stworzenia, upadku, odkupienia i nowego stworzenia, lub spełnienia.

Bóg jest autorem historii, ponieważ planuje ją od wieczności, Efezjan 1.11. Bóg jest również główną postacią, a fabuła koncentruje się na Bogu i tym, jak odnosi się do nas. Jako stwórca, Bóg nas tworzy. Jako Pan przymierza, Bóg jest stroną obrażoną, gdy się buntujemy. Jako odkupiciel, Bóg zbawia nas w Jezusie. A jako zwycięzca, Bóg zapewnia, że sprawiedliwość zwycięży i że doprowadzi do swojego nowego stworzenia. Bóg jest stwórcą, który tworzy niebo i ziemię i wszystko, co się w nich znajduje.

Rodzaju 1:31 i 2:1. Zanim powstała przestrzeń, czas lub materia, wieczny Bóg już istnieje. Bez użycia wcześniej istniejących materiałów, Bóg swobodnie, łaskawie i potężnie powołuje do istnienia wszystko, co istnieje. Czyni to swoim słowem, Rodzaju 1, Psalm 33, wersety 6 i 9. To jest taki piękny fragment.

Psalm 33, czytanie z ESV, 6: Słowem Pana stały się niebiosy, A tchnieniem ust jego całe ich wojsko. Wiersz 9, bo on przemówił, i stało się.

On rozkazał i stało mocno. Bóg nie tylko stwarza przez swoje słowo, ale także zachowuje przez swoje słowo. Kolosan 1:16, przez Chrystusa wszystko się składa lub utrzymuje.

List do Hebrajczyków 1:3, Chrystus: Interesujące, że oba te fragmenty są chrystologiczne. Nie mówią o Bogu Ojcu, ale o Bogu Synu. On podtrzymuje wszystko swoim potężnym słowem lub słowem swojej mocy.

To jest ten tekst. Bóg podobnie rządzi swoim światem, kierując go tajemniczo ku swoim celom. Efezjan 1:9 i 10, to są dwa aspekty opatrności.

Zachowanie i rząd. Zachowanie to Bóg zachowujący świat, który stworzył, utrzymujący go. Rząd to Bóg kierujący światem ku swoim własnym celom, zamiarom i chwale.

List do Efezjan 1:9 i 10 jest niesamowicie rozległy. Bóg dał nam poznać tajemnicę swojej woli. Według swego zamysłu, który przedłożył w Chrystusie, jako plan na pełnię czasu, aby zjednoczyć w nim wszystko, co w niebiosach, i to, co na ziemi. List do Efezjan 1:9 i 10. Dlatego wszystko należy do Boga i On jest godzien naszej czci.

Objawienie 4:11, to pieśń pochwalna dla Boga. Godzien jesteś, Panie i Boże nasz, przyjąć chwałę i cześć, i moc. Bo Ty stworzyłeś wszystko, a z Twojej woli istniało i zostało stworzone.

Koroną twórczego dzieła Boga jest uczynienie Adama i Ewy na Jego obraz. Uświęca ich i błogosławi, aby mogli Go poznać, kochać i służyć Mu umysłem, ciałem i życiem. On jest ich Panem, a oni mają funkcjonować jako mali panowie, małe l, szafarze Jego dobrego stworzenia.

On czyni je we właściwej relacji do siebie, do siebie nawzajem i do swojego świata. Mają one na zawsze wychwalać wspaniałość imienia swego stwórcy. Psalm 8, 1 i 9, O Panie, Panie nasz, jak majestatyczne jest Twoje imię na całej ziemi.

Niestety, Adam i Ewa buntują się przeciwko niemu. Odrzucają słowo Boże i są mu niewierni. Ich bunt zakłóca ich relację z nim, ze sobą nawzajem i ze światem.

Ich bunt wprowadza nieporządek i ból do dobrego stworzenia Bożego. Potrzebują odkupiciela, a Bóg w swoim miłosierdziu natychmiast go obiecuje. Zanim wygnał Adama i Ewę z ogrodu, złożył pierwszą obietnicę odkupienia, tak zwany Proto-Ewangelion, w Księdze Rodzaju 3:15. Wąż zmiążdży nasienie pięty Maryi, a nasienie Maryi zmiążdży mu głowę, zada mu śmiertelny cios.

Tylko Bóg jest stwórcą, podtrzymującym i zbawicielem. Nie ma nikogo innego. Składa obietnicę Abrahamowi i wchodzi w zbawczą relację z nim i jego potomstwem, przymierze.

Obiecuje, że nasienie Abrahama będzie odkupicielem, Galacjan 3:16. Bóg zmienia imię wnuka Abrahama, Jakuba, na Izrael, i od niego wyprowadza 12 plemion, z jednego z których wyprowadzi odkupiciela, Judę. Micheasz 5:2. W pełni czasu właśnie

to czyni. Bóg posłał swojego Syna, aby stał się człowiekiem, żył bezgrzesznym życiem i umarł w miejsce grzeszników.

Bóg wskrzesza go trzeciego dnia, obiecując życie wieczne wszystkim, którzy mu ufają. Po wniebowstąpieniu do Ojca, Jezus wylewa Ducha na kościół, dając mu moc niesienia ewangelii na krańce ziemi. Bóg triumfuje nad grzechem, śmiercią, demonami, diabłem i piekłem w śmierci i zmartwychwstaniu swojego Syna, Kolosan 2.10, Hebrajczyków 2.15. Podczas powrotu Chrystusa, Bóg wskrzesi umarłych, osądzi ludzi i aniołów podczas sądu ostatecznego, wyśle ludzi do ich wiecznego przeznaczenia i odda wszystko pod swoje panowanie, 1 Koryntian 15:28, Filipian 3:21. Bóg zamieszka pośród swojego ludu na nowej ziemi na wieczność, wypędzając smutek, ból i śmierć.

Objawienie 21, jeden do czterech, przeczytam to jako konkluzję Boga w biblijnej historii. Cytując słowa z Izajasza 65, Jan pisze: I zobaczyłem nowe niebo i nową ziemię. Bo pierwsze niebo i pierwsza ziemia przeminęły, i morza już nie było.

I widziałem miasto święte, Nowe Jeruzalem, zstępujące z nieba od Boga, przygotowane jak oblubienica przyozdobiona dla swego męża. I usłyszałem donośny głos od tronu, mówiący: Oto przybytek Boga jest z ludźmi. Będzie mieszkał z nimi, a oni będą ludem jego.

A sam Bóg będzie z nimi jako ich Bóg, i otrze wszelką łzę z ich oczu, i śmierci już nie będzie. Ani żałoby, ani krzyku, ani bólu już nie będzie, bo pierwsze rzeczy przeminęły.

Przechodzimy teraz do Boga w wybranych fragmentach. Chcąc uzyskać ogólny zarys sytuacji przed systematyzacją, przed wyciągnięciem teologii z tych i innych fragmentów, chcemy przyjrzeć się kilku ważnym tekstom, aby skierować nasze myślenie we właściwym kierunku. Przeanalizujemy fragmenty, które przedstawiają Boga jako Wszechmogącego Stwórcę.

Ja Jestem jest naznaczony wolnością i wiernością. Jest kochającym, sprawiedliwym i zazdrosnym prawodawcą. Jest niezmierzonej wielkości i ma chwalebne i łaskawe imię.

On jest wszechwiedzący i wszędzie obecny dla swojego ludu. On jest wielkim i budzącym podziw Bogiem, który dotrzymuje przymierza z nimi pomimo ich uporu. On jest Jahwe, Panem przymierza, który karze grzech i obfituje w miłość.

On jest naszym wyrozumiałym i stanowczym Ojcem. Rzeczywiście, jest Świętą Trójcą Ojca, Syna i Ducha Świętego, Księga Rodzaju 1. Księga Rodzaju 1 stanowczo oświadcza, że Bóg jest stwórcą wszystkiego. Jak to robi, podkreśla naturę Boga.

Bóg jest królem, który suwerennie wydaje dekry, niech się stanie, a stworzenie słucha go raz po raz. Księga Rodzaju 1:3, werset 6, werset 14, zobacz także wersety 9, 11, 20, 24, 26. Bóg jest wyjątkowy i odrębny od swojego stworzenia.

On stwarza słońce, księżyc, gwiazdy, zwierzęta i ludzi. On nimi nie jest. Ten suwerenny i niezależny król jest również dobry.

Widzi, że to, co tworzy, jest dobre, a nawet bardzo dobre. 1:4, 1:10, 12, 18, 21, 25, 1:31. Bóg jest osobowy i osobiście oraz w skomplikowany sposób stwarza ludzi na swoje podobieństwo.

1:26 do 31 z Księgi Rodzaju 1. Potem rzekł Bóg: Uczyńmy człowieka na nasz obraz, podobnego do nas. I niech panuje nad rybami morskimi i nad ptactwem niebios, i nad bydłem, i nad całą ziemią, i nad wszelkim płazem pełzającym po ziemi. I stworzył Bóg człowieka na swój obraz. Na obraz Boży go stworzył. Mężczyznę i kobietę stworzył ich. I Bóg im błogosławił.

I rzekł im Bóg: Bądźcie płodni i rozmnażajcie się, i napełniajcie ziemię, i czyńcie ją sobie poddaną. I panujcie nad rybami morskimi i nad ptactwem niebieskim, i nad wszelkim zwierzęciem, które się porusza po ziemi. Bóg jest aktywny, nie tylko stwarzając świat, ale wchodząc z nim w interakcje przed i po upadku.

Bóg jest na misji, stwarzając ludzi, aby Go kochali i służyli Mu, a także aby prowadzili stworzenie do wypełnienia jego zamierzonych celów. Niektóre z nich właśnie przeczytałem, 1-26 do 31. Takie prawdy o Bogu pokazują nam, że jest On jedynym stwórcą wszystkiego wbrew naturalizmowi i ateizmowi.

Naturalizm to pogląd, że wszystko, co istnieje, jest naturą. Naturalizm jest więc anty-nadprzyrodzony. Jest przeciwieństwem anty-nadprzyrodzonego.

To przeciwieństwo nadprzyrodzoności. Naturalizm jest anty-nadprzyrodzonością. Ateizm jest oczywiście zaprzeczeniem istnienia Boga.

Co więcej, jest prawdziwym Bogiem, w przeciwieństwie do bogów Egiptu, starożytnego Bliskiego Wschodu i wielu innych dzisiejszych. Jest oddzielony od swojego stworzenia wbrew animizmowi i panteizmowi. Animizm mówi, że we wszystkim jest Duch.

Każda istota ma w sobie Ducha. Panteizm myli Boga z jego stworzeniem. Rzeczywiście, wszystko jest Bogiem, a Bóg jest częścią wszystkiego.

Bóg jest nieskończony w przeciwieństwie do panenteizmu, który jest bardziej umiarkowanym rozwojem panteizmu. Mówi, że Bóg nie jest wszystkim, ale świat jest

ciałem Boga, a Bóg jest we wszystkim i potrzebuje świata, aby być Bogiem. Ma taki rodzaj relacji ze światem.

Bóg jest osobisty i aktywny przeciwko deizmowi. Pogląd, że Bóg stworzył, a następnie porzucił świat, wbudował w niego zasady, aby działał sam. Stary zegarmistrz jest ilustracją.

Bóg stworzył zegarek. Uruchomił go, a on jest zajęty innymi, ważniejszymi przedsięwzięciami, przypuszczam. Nie jest osobiście zaangażowany w ten świat.

Nasi przodkowie, niektórzy z nich byli ewangelicznymi chrześcijanami, inni deistami. Thomas Jefferson jest znany z Biblii Jeffersona, która zawiera moralne wypowiedzi Jezusa, z wyciętymi cudami z Ewangelii, ponieważ Bóg nie robi takich rzeczy. Wiemy lepiej niż twierdzą deiści i deizm.

Przeciwnie, Bóg jest osobowy i aktywny, a biblijny pogląd na obecną relację z Bogiem i jego światem nie jest ani panteizmem, który myli Boga i jego świat, ani deizmem, który oddziela Boga od jego świata, ale raczej stworzeniem i opatrnością, przez co Bóg jest obecny w swoim świecie, zachowując go i kierując nim ku swoim własnym celom. Zarówno zachowanie, jak i rząd są dwoma aspektami opatrności. Ponadto, jak zobaczymy później, jest on zarówno transcendentny ponad swoim światem, jest całkowicie inny w tym sensie, a także jest implikowany i obecny w swoim świecie.

Innymi słowy, jest Bogiem. Bóg jest oddzielony od swojego stworzenia, przeciw animizmowi i panteizmowi, jest nieskończony przeciw panenteizmowi, jest osobisty i aktywny przeciw deizmowi i jest dobry przeciw dualizmowi. Dualizm to pogląd, że Bóg rzeczywiście istnieje, ale dobro i zło są wiecznymi zasadami.

Gwiezdne Wojny odzwierciedlają tę teologię, Gwiezdne Wojny odzwierciedlają światopogląd i kosmologię zoroastrizmu. Pamiętaj, że moc miała ciemną i jasną stronę. To może być dobra historia, ale nie jest to święta prawda Boga.

Bóg i jego natura wyznaczają kontury naszej wiary chrześcijańskiej, a zaczynamy myśleć o Bogu i jego naturze od Księgi Rodzaju 1, 2 i 3. Księga Wyjścia 3:13 i 14 wywarły ogromny wpływ na historię doktryny Boga. Kiedy Bóg wyznacza Mojżesza, aby wyzwolił swój lud, Mojżesz pyta Boga o Jego imię. Bóg odpowiada: Jestem, który jestem.

To masz powiedzieć synom Izraela. Ja jestem posłałem do was. Bóg powiedział też do Mojżesza: Pan, Bóg ojców waszych, Bóg Abrahama, Bóg Izaaka i Bóg Jakuba: To jest imię moje na wieki.

Tak mam być zapamiętany w każdym pokoleniu. Wyjścia 3, 14 i 15. To objawienie dane Mojżeszowi, pośrednikowi przymierza na Synaju, przymierza Mojżeszowego, starego przymierza, jest ważne, ponieważ wraz z nim Bóg ogłasza swoją tożsamość poprzez swoje własne słowo na zawsze.

Po pierwsze, Bóg oświadcza, że jest Ja jestem. Używa tego samego czasownika, który zawiera Jego obietnica bycia ze swoim ludem w wersecie 12, obiecując im wierność przymierzu. Po drugie, Ja jestem od czasownika być, który również objawia suwerenną wolność Boga.

On nie jest zależny od Izraelitów, ale oni są zależni od niego. Po trzecie, Bóg zastępuje I am przez Yahweh, tłumaczone jako Pan z dużej litery LORD, czasami z dużej litery GOD. To biblijna konwencja w tłumaczeniu Biblii od czasów Wycliffe'a.

Nie jestem pewien tego faktu. Myślę, że może John Wycliffe. Bóg mówi, że jest Bogiem Abrahama, Izaaka i Jakuba.

On jest Panem, który dotrzymuje przymierza ze swoim ludem. Innymi słowy, jest wierny swojemu ludowi, zawierając przymierze z Abrahamem, podstawowe przymierze Starego Testamentu, które spełnia się i staje się nowym przymierzem w Jezusie. Bóg zobowiązuje się wobec swojego ludu, co zadziwiające, aby być ich Bogiem i ogłasza ich swoim ludem.

Będę twoim Bogiem, a ty będziesz moim ludem. Wyjścia 19 i 20, Bóg objawia również swoją naturę w Dziesięciu Przykazaniach. Te słynne prawdy podkreślają wierność i miłość przymierza Boga, jak pokazują Jego słowa do Mojżesza.

„Widzieliście, co uczyniłem Egipcjanom, jak was niosłem na skrzydłach orlich i przywiodłem was do siebie” (Wyjścia 19:4). Bóg przepędza ciemność Izraela, wyzwala swój lud i wchodzi z nimi w relacje. W istocie, identyfikuje się jako ich Odkupiciel. „Ja jestem Pan, twój Bóg, który cię wyprowadził z ziemi egipskiej, z miejsca niewoli” (Wyjścia 20, werseł 2). Boża wola błogosławienia przyćmiewa Jego pragnienie karania, ponieważ może ukarać kilka pokoleń, trzy i cztery, jak mówi, ale okazuje wierną miłość tysiącowi pokoleń tych, którzy Go kochają i przestrzegają Jego przykazań.

On sądzi, ale jak powiedział Luter, właściwym dziełem Boga nie jest osąd. To jest jego dziwna praca. On to czyni, ale jego właściwym dziełem, dziełem, pragnieniem jego serca jest błogosławienie.

Dla tych, którzy Go kochają i przestrzegają Jego przykazań, ludzka odpowiedzialność jest częścią nauczania Biblii. Nie jest ostateczna, ale jest prawdziwa i ważna. Bóg deklaruje swoją wyjątkowość i prymat w zakazie czczenia innych bogów, werseł 3.

Natura Boga jako Ducha jest jasna, ponieważ fizyczne przedstawienia Jego są zakazane, werset 4. Bóg jest jedynym godnym czci.

On jest odpowiednio zazdrosny o nasze uczucia i osądza tych, którzy dopuszczają się bałwochwalstwa, wersety 5 i 6. Bóg jest święty i wymaga, aby Jego imię było traktowane jako takie, werset 7. On jest stwórcą, który odpoczął i wymaga, aby Jego lud odpoczywał na cześć Jego zaopatrzenia i panowania, wersety 8 do 11. Bóg jest dobry, błogosławi swój lud rodziną i oczekuje, że będą czcić swoich rodziców, werset 12. On jest stwórcą, który daje życie i swoim Panem nad życiem, nie pozwalając nikomu na morderstwo, werset 13.

Bóg jest dobry, zapewniając małżeństwo i zabraniając cudzołóstwa, werset 14. Bóg jest prawdomówny i sprzeciwia się fałszywemu świadectwu, fałszywemu świadectwu, werset 16. Jest hojny, zapewniając nam wystarczająco dużo i wymagając, abyśmy nie kradli ani nie pożądali tego, co dał innym, wersety 15 i 17 Księgi Wyjścia 20.

Księga Wyjścia 19-20 jasno mówi, że Bóg wzywa nas do życia zgodnie z Jego naturą. Jego świętość ma być odzwierciedlona w naszej świętości, 19:5 i 6. Jego uniwersalne panowanie kształtuje naszą uniwersalną misję, wersety 5 i 6. Jego natura kształtuje naszą cześć, 20:3-11. Jego dobroć, hojność, prawda i miłość mają być odzwierciedlone w naszej.

Oto fundamentalne, fundamentalne fragmenty. Tak powiesz, Wyjścia 19:3, Bóg mówi Mojżeszowi, do domu Jakuba i do ludu Izraela, sami widzieliście, co uczyniłem Egipcjanom i jak was niosłem na skrzydłach orlich i przywiodłem was do siebie. Teraz więc, jeśli będziecie słuchać głosu mego i przestrzegać przymierza mego, będziecie moją szczególną własnością pośród wszystkich ludów, bo cała ziemia należy do mnie, a wy będziecie dla mnie królestwem kapłanów i narodem świętym.

Oto słowa, które będziesz mówił do ludu Izraela. Znaczące słowa. Skarbione posiadanie mówi o szczególnych posiadłościach króla.

Król jest winien wszystko, ale król ma pewne skarby, które zatrzymuje dla siebie. To jest język użyty tutaj. Bóg jest Panem całej ziemi.

Dokładnie to mówi. Cała ziemia jest moja, a jednak wybiera Izrael, aby był jego cennym posiadaniem i królestwem kapłanów. Od samego początku Bóg zamierzał, aby jego lud był misjonarzami, aby szerzyć wiedzę o jego imieniu na starożytnym Bliskim Wschodzie.

Izrael nie wywiązał się z tej misji, ale takie było serce Boga. On jest Bogiem misjonarzem. Mieli być królestwem kapłanów rozprzestrzeniających wiedzę o Bogu,

ponieważ Izrael był centrum handlu i handlu i miał wielki wpływ lub mógł mieć na Boga i jego królestwo.

Mieli być narodem świętym. W pewnym sensie są narodem świętym oddzielonym przez Boga. W innym sensie mają być tym, kim On ich oddzielił.

W studiach nad Nowym Testamentem nazywamy to oznajmującym i rozkazującym. Są Jego ludem i mają być Jego ludem. Po raz kolejny Izrael w dużej mierze zawiódł w zadaniu, które Bóg mu zlecił.

Naszym celem teraz nie jest obwinianie Izraela, ale podkreślenie charakteru Boga poprzez badanie pewnych fragmentów. Podejmujemy biblijne sondowania, aby zobaczyć głębokość wody w różnych miejscach, jakby tak rzec. Wyjścia 34:5 do 8 jest równie ważne, jak każdy fragment Biblii dotyczący charakteru Boga, a jego wpływ na resztę Biblii jest ogromny.

Exodus 34 zawiera fundamentalne objawienie charakteru Boga. Po tym, jak Mojżesz odważnie prosi, by zobaczyć chwałę Boga, pokaż mi swoją chwałę. Moje słowo.

Bóg mówi, że nikt nie może zobaczyć mojej twarzy i żyć. Ale pozwala Mojżeszowi zobaczyć swoje plecy, że tak powiem. Język mówi o tym, że Bóg pozwala Mojżeszowi zobaczyć go przelotnie, a nie w pełni rozwiniętej wizji, która zabiłaby Mojżesza na miejscu.

Mojżesz śmiało prosi, by zobaczyć chwałę Boga. Wj 34, Bóg łaskawie daje mu częściowe objawienie. 33:21 do 23, ukrywa go w skale i zakrywa ją swoją ręką, że tak powiem, i przechodzi obok, a Mojżesz widzi następstwa Boga, swoje plecy, że tak powiem.

Niemniej jednak małe objawienie Boga. Mojżesz jest rzeczywiście czczony jako pośrednik starego przymierza. Następnie Bóg ogłasza swoje imię.

To biblijny dowód, który pokazuje, że imię Boga oznacza jego charakter i tożsamość. Bóg ogłasza mu swoje imię i tożsamość, a ja cytuję Księgę Wyjścia 34:6 do 7 z Biblii Christian Standard. Powinienem wspomnieć, że pochodzi to z książki Systematic Christian Theology Christophera Morgana, którą pomogłem mu napisać, i jest ona dla wydawcy Broadman and Holman B&H, więc używa ich Biblii Christian Standard, która w dużej mierze jest dobra.

Kilka miejsc, w których cytuję ESV, gdy nie jest dobre, ale ogólnie jest to dobre tłumaczenie. Wolę ESV, wystarczy powiedzieć. Wyjścia 34:6 i 7, Pan jest Bogiem miłosiernym i łaskawym, powolnym do gniewu i obfitującym w wierną miłość i prawdę, zachowującym wierną miłość do tysięcznego pokolenia, przebaczącym

nieprawość, bunt i grzech, ale nie pozostawi winnego bez kary, sprowadzając nieprawość ojca na synów i wnuków do trzeciego i czwartego pokolenia.

Wyjścia 34:6 i 7, Bóg objawia się jako Jahwe, Pan przymierza, który jest pełen miłosierdzia i łaski. Wyjaśnia, że jest zły na grzech i grzeszników, ale jest cierpliwy, powolny do gniewu. Jest święty i musi karać grzech, a także obfituje w miłość i wierność.

On wybaczają nieprawość, bunt i grzech. Dlaczego trzy terminy? Trzy dyskretne przedziały? Nie, nie. Absolutnie synonimy? Nie, ale to dla podkreślenia.

Oto, jakim jest Bogiem. Wybaczają nieprawość, bunt i grzech. Bóg karze następne pokolenia potomków tych, którzy go nienawidzą i kontynuują złe praktyki swoich rodziców.

Taka jest myśl, ale on pokazuje swoją wierność przymierzu i miłość swojemu ludowi przez tysiąc pokoleń. Czy Bóg jest sprawiedliwy i święty? Tak. Czy Bóg jest kochający i łaskawy? Tak i amen.

Nie zaprzeczamy pierwszemu, ale drugie jest naciskiem. Drugie jest sercem. Jana 3, Bóg nie posłał swego Syna na świat, aby potępił świat, ale aby świat został przez niego zbawiony.

Czy Bóg potępi? Tak, potępi. Czy to jest Jego pragnienie? Nie. Miłość Boga przelewa się w naszą stronę, a On jest wytrwały, by dotrzymać obietnicy przymierza z nami.

Psalm 139. Uwielbiam Psalm 139. Co zadziwiające, Pismo Święte nakazuje ludowi Bożemu nazywać Stwórcę nieba i ziemi naszym Bogiem i naszym Panem.

Psalm 99:5, 147:1-5. 99:5, 147:1-5. Bóg zawiera z nami przymierze, obiecuje być naszym Bogiem i uznaje nas za swój lud. W Psalmie 139 Dawid jednocześnie wyraża istotne prawdy o Bogu w kategoriach uniwersalnych i osobistych. Podczas gdy lud Boży śpiewa o Jego wielkości, Psalmy są śpiewnikiem starożytnego Izraela.

Ogłaszają, że należą do niego jako lud, zbiorowo, a on należy do nich. Bóg, który wie wszystko, zna swój lud dogłębnie. Wersety 1-5.

Zna ich codzienne czynności, ich przychodzenie i wychodzenie oraz ich słowa, zanim je wypowiedzą. Gdy jego wiedza ich otacza, współczująco kładzie na nich rękę jak kochający rodzic na dziecku lub jak kochający dziadek na wnuku. Mój wiek mnie zdradza.

Psalm kontynuuje deklarację: Bóg jest wszędzie na świecie i jest wszędzie z tymi, którzy Go kochają. Jest to wyrażone niezwykle w pierwszej osobie liczby pojedynczej. Bóg mnie zna.

Bóg jest ze mną. To takie piękne. Jak Izraelici śpiewają to zbiorowo, to prawda o nich jako grupie, ale to prawda o każdym wierzącym sercu, które zna łaskę Boga w grupie.

Wiersze 7-12. Bóg jest wszędzie na świecie, ale jest wszędzie ze mną. Dawid wyobraża sobie, że chce odejść od Boga, ale uważa to za niemożliwe.

Jeśli wznosi się wysoko w chmury lub schodzi w głąb grobu, Bóg jest tam. Czy podróżuje na wschód czy na zachód, Bóg jest tam. Jeśli próbuje ukryć się w ciemności, jest to niemożliwe, ponieważ Bóg jest obecny wszędzie.

Jak zobaczymy później, jest wszechobecny. Gdziekolwiek my, wierzący, możemy pójść, Bóg jest z nami, aby nas prowadzić i czule trzymać w swojej dłoni. Znowu jest ten osobisty dotyk.

Cóż za Psalm! Psalmista kontynuuje, radując się, że Bóg, Stwórca swoich niebios i ziemi, jest również Stwórcą każdego człowieka. Widzi nas, gdy byliśmy bezkształtni i spleta nas w łonach naszych matek. Psalm 139:13 i 16.

Oznacza to ciągłość osobowości dziecka w łonie matki i człowieka, który rodzi się jako dziecko z łona matki. Bóg cudownie, cudownie nas stwarza i planuje każdy z naszych dni przed narodzinami. Psalm 139, 14 i 16.

Ten cudowny Psalm naucza uniwersalnych prawd o Bogu. Jest wszechwiedzący, wszędzie obecny, stwórcą wszystkiego i święty. Wszechwiedzący, wszechobecny, wszechmogący stwórca i święty Bóg.

Jednocześnie Dawid personalizuje te prawdy. Bóg nie tylko jest wszechwiedzący, ale wie wszystko o nas. Właściwie, to mówi ja.

Nie tylko jest wszędzie obecny, ale jest obecny z nami, nawet ze mną. Nie tylko jest stwórcą nieba i ziemi, ale także ukształtował nas w łonach naszych matek. Dzięki Bogu za matki.

Nie tylko jest On świętym, który osądzi swoich wrogów, ale kocha nas na tyle, by przekonać nas o złu w nas, abyśmy mogli je wyznać i chodzić z Nim. Bóg jest nie tylko prawdziwym i żywym Bogiem, ale jest także naszym Bogiem, a my jesteśmy Jego ludem. Z tego powodu, opisując atrybuty Boga, nie powiemy po prostu, że Bóg jest święty; powiemy, że lub Bóg jest kochający, ale czasami powiemy, że nasz Bóg jest

święty, a nasz Bóg jest kochający, przypominając nam o naszym przymierzu z Bogiem i że jest On w rzeczywistości naszym osobistym Bogiem.

On nie jest tylko tym, jest Bogiem wszystkiego, ale oddał się nam w swoim Synu. Te wyrażenia oznaczają zarówno, że jest święty i kochający w swojej istocie, czy stworzył nic, czy wszystko, i że jest nasz, a my jesteśmy jego, ponieważ stworzył, zbawił i zachowuje. Psalm 145.

Psalm ten zaczyna się i kończy tak samo, chwając Boga. Wysławiam Cię, Boże mój, Królu, i błogosławię Twoje imię na wieki wieków. Będę Cię błogosławił każdego dnia.

Będę wysławiał imię Twoje na wieki i na wieki. Psalm 145:1 i 2. Werset 21. Usta moje będą głosić chwałę Pana.

Niech każda istota żywa błogosławi Jego święte imię na wieki wieków. Co więcej, Psalm przepiękny jest pochwałami. Jest to stosowne, ponieważ „Pan jest wielki i wysoko chwalony. Jego wielkość jest niezgłębiona”.

Wiersz 3. Dawid wychwala liczne doskonałości Boga, w tym wielkość (wersety od 3 do 6), sprawiedliwość (wersety 7 i 17), współczucie (werset 9), moc (wersety 4, 6, 11 i 12) i wierność (wersety 13 i 17). Wychwala miłującą dobroć Boga w sposób przypominający Wyjścia 34:6 i 7.

„Pan jest łaskawy i miłosierny, nieskory do gniewu i wielki w wiernej miłości”. Psalm 145:8. Rozwija dobroć Boga, Jego hojność wobec wszystkich Jego stworzeń. Pan pomaga wszystkim, którzy upadają.

On podnosi wszystkich uciśnionych. Wszystkie oczy zwracają się ku Tobie, a Ty dajesz im pokarm we właściwym czasie. Otwierasz swoją rękę i zaspokajasz pragnienie każdej żywej istoty.

Psalm 145, wersety 14 do 16. Bóg jest boskim królem. Werset 1. Ozdobiony wspaniałością i chwalebny majestatem.

Wiersz 5. On jest potężny, by dokonać niesamowitych czynów. Wiersz 6. On obfituje w dobroć. Wiersz 7. On jest dobry dla wszystkich i hojny dla wszystkich swoich stworzeń, w tym zwierząt, które błogosławi pożywieniem, gdy jedzą z jego otwartej dłoni.

Wiersze 8, 15 i 16. Jego królestwo pełne chwały i splendoru. Wiersze 11 i 12: On nigdy nie będzie miał końca. Wiersz 13. On inaczej reaguje na pobożnych i bezbożnych.

On jest blisko, słyszy krzyki, strzeże, wyzwala i zachowuje wszystkich, którzy Go kochają i boją się Go. Wersety 17 do 20. Lecz sądzi wszystkich niegodziwych. Werset 20.

Nehemiasza 9. Po tym, jak ludzie odbudowali mury Jerozolimy, a wygnańcy powrócili z niewoli, pisarz Ezdrasz odczytał prawo, a ludzie odpowiedzieli płaczem, wyznaniem i oddaniem czci. Lewici następnie poprowadzili lud w niezwyklej modlitwie, która skupia się na historii Boga z Jego ludem i jego trwającym buncie.

Wychwalanie Lewitów jest wylewne. Błogosławiony Pan, Bóg twój, od wieków do wieków. Nehemiasz 9.5. Wychwalają Go za Jego chwalebne imię i za to, że jest jedynym Bogiem i stwórcą wszystkiego.

Wiersze 5 i 6. Chwalą Go za Jego łaskawe postępowanie z Jego ludem, za Jego wybór Abrahama, za Jego powrót do ziemi z niewoli w Persji. Lewici opowiadają o wielu wydarzeniach pomiędzy, w tym o wyzwoleniu Jego ludu z Egiptu przez Boga, nadaniu prawa, cudownym zaopatrzeniu i przewodnictwie na pustyni, umożliwieniu im posiadania ziemi obiecanej, ostrzeżeniu ich przed prorokami i nieopuszczeniu ich w niewoli. To podsumowanie historii odkupienia.

Godne uwagi. Nehemiasz 9. Obok litanii miłosiernych uczynków Boga znajduje się lista nieobliczalnych zachowań Jego ludu. Są źli, aroganccy, sztywni, nieposłuszni, buntowniczy, bałwochwalczy, bluźnierczy i morderczy. Wersety 16, 18, 26, 29, 35 do 37, 33 do 35. Natomiast Bóg jest sprawiedliwy. Wersety 8 i 33. Wierny. Wersety 8 do 15 i 33. Wybaczący, łaskawy i współczujący. Nieskory do gniewu. Obfitujący w wierną miłość. Werset 17.

Brzmi jak Exodus 34? Jest w całym Starym Testamencie. I cierpliwy, werset 30. W świetle łaski Bożej i wyznania grzechu przez ludzi, zawierają wiążącą umowę na piśmie.

Nehemiasza 9:38, i 10, 29. I złożcie ślub wierności, cytuję, wielkiemu, potężnemu i budzącemu podziw Bogu, który dotrzymuje swego łaskawego przymierza. 9, 32.

Ostatni fragment. Daniel 9. Daniel rozumie z pism Jeremiasza, że liczba lat spustoszenia Jerozolimy będzie wynosić 70. Daniel 9, 2. W związku z tym szuka Pana w modlitwie i wyznaniu.

Wylewa swoje serce w wyznaniu grzechów swojego ludu. Postępowali niegodziwie, werset 15, i są winni nieposłuszeństwa, werset 10, 11 i 14. Nielojalność i bunt wobec Boga, werset 7 i 9. Ponadto odrzucają proroków Boga, werset 6, i pozostają niepokutujący, werset 13.

W rezultacie Bóg wydaje ich na publiczną hańbę. Wersety 7 i 8. Czyniąc ich przedmiotem kpin dla otaczających ich ludów, werset 16. Daniel błaga Pana, wielkiego i budzącego grozę Boga, który pomimo uporczywości swego ludu jest wierny swemu łaskawemu przymierzowi, werset 4. On jest sprawiedliwy, wersety 7, 14, 16.

I pełen współczucia i przebaczenia, wersety 9 i 18. Świadczy o tym wyzwolenie jego ludu z ziemi egipskiej silną ręką. Daniel 9, werset 15.

Chociaż Izrael zasługuje tylko na gniew i wściekłość Boga, werset 16, Daniel błaga Go, Boga, aby wysłuchał jego próśb w ich imieniu i ich zrujnowanej świątyni dla dobra Pana, werset 17. Daniel pilnie apeluje do chwały Bożej. Cytat, nie przedstawiamy naszych próśb przed Tobą na podstawie naszych sprawiedliwych uczynków, ale na podstawie Twojego wielkiego współczucia. Panie, wysłuchaj. Panie, przebac. Panie, wysłuchaj i działaj.

Boże mój, dla siebie samego nie zwlekaj, bo twoje miasto i twój lud noszą twoje imię, wersety 18 do 19. Kiedy my... Będę kontynuował, bo jest tylko kilka krótkich fragmentów. Mateusza 6, 9 do 13.

Jezus omawia sześć obszarów wersetów w swojej słynnej wzorcowej modlitwie w Ewangelii Mateusza 6. Po pierwsze, mamy się modlić, aby imię Boga, jego osoba, były czczone jako święte, werset 9. Po drugie, Jezus mówi nam, abyśmy modlili się o nadejście królestwa Bożego. Po trzecie, ściśle związane z modlitwą o nadejście królestwa jest proszenie ojców, aby to się stało w niebie, tak jak jest na ziemi. Ojcze nasz, który jesteś w niebie, uświęcone niech będzie imię Twoje.

Przyjdź królestwo Twoje, bądź wola Twoja jako w niebie, tak i na ziemi. Po czwarte, Jezus poucza nas, abyśmy prosili o chleb powszedni z ręki naszego Ojca, werset 11. Chleba naszego powszedniego daj nam dzisiaj.

Po piąte, mamy się modlić i odpuścić nam nasze długi, tak jak i my odpuściliśmy naszym dłużnikom, werset 12. Po szóste, Jezus mówi nam, abyśmy prosili naszego Ojca, aby nie prowadził nas w miejsca, w których potknęlibyśmy się i upadli. Zamiast tego mamy szukać Bożego wybawienia od diabła i zła, którym nas kusi, werset 13.

Prosta modlitwa obejmuje najważniejsze obszary życia, wychwalanie Boga, nadejście Jego królestwa, czynienie Jego woli, nasze codzienne jedzenie, nieustanne przebaczenie i zwycięstwo nad złem. Są to aspekty miłości naszego Ojca do nas i sposoby, w jakie możemy Go czcić, żyjąc na ziemi ze świadomością, że jest On naszym niebiańskim Ojcem. Poprzez tę klasyczną modlitwę Jezus uczy nas wiele o Bogu.

On jest naszym Ojcem, Panem przymierza swojego ludu i osobistym, kochającym, autorytatywnym Ojcem, który ma relację ze swoimi dziećmi. Jest transcendentny w niebie i nieuchronny na ziemi. Jest święty, ale odnosi się do tego grzesznego świata.

On jest królem z królestwem. Jest osobisty z wolą i suwerenny, ponieważ planuje ją osiągnąć. Jest dobry i zaspokaja nasze fizyczne potrzeby.

On jest łaskawy i odpuszcza nam grzechy. Jest z nami na każdym kroku, prowadząc nas do świętości i wyzwalając nas od zła. Zamierzam krótko omówić Judę, wersety 20 i 21, ponieważ jest to dobre zakończenie tego przeglądu niektórych fragmentów biblijnych i świetne wprowadzenie do tematu Trójcy.

Juda wzywa swoich czytelników, aby, cytując, walczyli o wiarę, która została raz na zawsze przekazana świętym. Juda, werset 3. Ponieważ bezbożni nauczyciele zamieniają łaskę Bożą w zmysłowość i tym samym zaprzeczają Chrystusowi. On piętnuje tych fałszywych nauczycieli i wskazuje na ich pewne potępienie, wersety od 5 do 19.

Następnie wzywa swoich czytelników, aby trwali w wierze, modlitwie i miłości Boga, żyjąc w świetle drugiego przyjścia, wersety 20 i 21. Kiedy Juda napomina swoich czytelników do wytrwałości, obejmuje Trójcę; mają modlić się w Duchu Świętym, trwać w miłości Boga Ojca i czekać, cytując, z nadzieją na miłosierdzie naszego Pana Jezusa Chrystusa, bliski cytat, 20 i 21. Juda naucza, że każda z trzech osób Trójcy jest Bogiem.

Czyni to, umieszczając każde z ich imion w roli, którą tylko Bóg może wypełnić. Mamy modlić się tylko w Bogu, w tym przypadku w Duchu Świętym. Musimy zachować siebie tylko w miłości Boga, w tym przypadku Ojca.

Mamy oczekiwać z nadzieją na miłosierdzie samego Boga dla życia wiecznego, w tym przypadku naszego Pana Jezusa Chrystusa. Juda w ten sposób naucza o boskości Ojca, Syna i Ducha. W naszym następnym wykładzie rozpoczniemy studium Boga, Świętej Trójcy, Ojca, Syna i Ducha Świętego.

To jest dr Robert A. Peterson w swoim nauczaniu na temat Teologii Właściwej, czyli Boga. To jest sesja 2, Biblical Soundings.